

ANTARCTISCH
SCHIEREILAND

► **‘DEZE KEER** gaat het lukken!’ fluisterde

Bryndis. Ze kneep zo hard in Cruz’ hand dat zijn vingertoppen wit werden. ‘We gaan team Magellaan verslaan!’

Het zag er inderdaad veelbelovend uit. Ali, Zane, Kat, Matteo, Yulia en Tao hadden hun hoofden bij elkaar gestoken en stonden geagiteerd te fluisteren. De vier explorerteams waren al een uur bezig met een wedstrijd in de GROT op de Orion. Cruz was doodop. En zijn teamgenoten ook, merkte hij. Lani’s wangen glommen, uit Sailors paardenstaart was een pluk haar losgeraakt, en het montuur van Emmetts emotobril leek op twee chocoladedonuts die een dag lang in de volle zon in de auto hadden gelegen. Dugan sprong heen en weer, als een doelman die zich klaarmaakte om een strafschoot af te ketsen. Maar dit was geen voetbalwedstrijd. Dit was een genadeloze, bloedstollende hersenkraker van een aardrijkskundequiz.

Elk team had dertig seconden om een vraag van dr. Modi te beantwoorden. Bij sommige vragen zat een holografisch beeld. Als je de vraag goed beantwoordde, kreeg het volgende team een vraag. Gaf je een verkeerd antwoord, dan kreeg je een minpunt. Bij drie minpunten lag je team eruit.

Galileo was als eerste afgefallen, en een paar rondes later lag Earhart eruit. Cousteau en Magellaan streden door. Om en om beantwoordden ze vragen in de virtual reality-ruimte, over steden en

landen, wateren, woestijnen, bergen, natuurreservaten en monumenten. Er waren nu zoveel rondes geweest, dat Cruz de tel was kwijtgeraakt. Beide teams stonden op twee minpunten. Cruz' team had hun vraag al goed beantwoord. Als Magellaan nu een fout antwoord gaf, zou team Cousteau gekroond worden tot kampioen van de aardrijkskundequiz.

De prijzen waren deze marteling wel waard. Het winnende team mocht als eerste kiezen uit de nieuwe missies. En alle teamgenoten kregen ook nog eens honderd bonuspunten. Maar het beste was nog dat ze een HD ultrasensitieve ingressie-analyse-upgrade op hun PANDA (Portable Artefact Notificatiesysteem en Data-Analyzer) zouden krijgen. Cruz wist niet wat dat precies betekende, maar het klonk geweldig.

In het holografische bos van ratelpopulieren met goudkleurige bladeren hapte Cruz hoopvol naar adem. Hij wilde de prijs graag hebben, natuurlijk, maar hij wilde nog liever winnen! De afgelopen weken was hij vrij somber geweest, omdat hij had ontdekt dat het zevende stukje van zijn moeders formule nep was.

‘De hoek van de bovenste inkeping hier is inderdaad anders,’ had Emmett gezegd nadat hij het stukje zwart marmer zorgvuldig had bestudeerd met de vergrotingsfunctie van zijn emotobril. ‘Je moet echt héél goed kijken, maar je moeder had gelijk. Dit is niet een van haar stukken. Ze moeten omgewisseld zijn.’

‘Omgewisseld? Hoe kan dat nou?’ vroeg Sailor aan Cruz. ‘Ik dacht dat ze werden beschermd door je biokrachtveld zolang ze om je nek hingen.’

‘Dat is ook zo, maar ik draag ze niet áltijd om mijn nek,’ bracht Cruz haar in herinnering. ‘Ik ga soms onder de douche, weet je wel? En ik doe ze ook af als we gaan duiken...’

‘Jaguar!’ riep Sailor. ‘De explorerspion heeft het zevende stukje gestolen.’

‘Misschien,’ zei Emmett.

‘Hoe bedoel je, “misschien”? Dr. Vanderwick was Zebra en om haar

hoeven we ons niet langer zorgen te maken,' zei ze. 'Het móét Jaguar wel zijn geweest.'

Emmett schudde zijn hoofd. 'Niet per se. Het stukje kan al omgewisseld zijn voordat we de soldaat met de drakenbloedsteen hadden gevonden.'

'Waarom vergelijken we hem niet met de eerste foto's die Cruz van het stukje heeft gemaakt?' stelde Lani voor. 'Dan komen we er in ieder geval achter wanneer hij is omgeruild. Cruz, kun jij je vader vragen of hij je de foto's stuurt?'

Elke keer wanneer Cruz een nieuw stukje van de formule vond, nam hij er meteen een paar foto's van die hij naar zijn vader stuurde. Daarna wiste hij de foto's van zijn tablet en liet hij een programma lopen dat de data van de foto's verwijderde, zodat ze niet uit de prullenbak van zijn computer gestolen konden worden. 'O, jee!' mompelde Cruz toen hij het mapje op zijn tablet opende. 'Ik ben vergeten de data te verwijderen. Toen we bij het museum in Xi'an weggingen... en in de auto zaten... heb ik Bryndis gebeld om haar bij te praten en toen... ben ik het denk ik vergeten...'

'Natuurlijk, je zit ook met je hoofd in de wolken,' plaagde Sailor.

Ze deed er luchtig over, maar iedereen wist dat het een enorme fout was. Cruz had de deur wagenwijd opengezet zodat iemand zijn tablet kon hacken, de foto's kon stelen, het stukje na kon maken en met het echte stuk om kon ruilen. Maar Lani had wel gelijk over de foto. Als de randjes van de steen op de foto overeenkwamen met die van het stukje zwart marmer dat Cruz om zijn nek droeg, dan waren ze omgewisseld vóór ze bij het Terracottaleger waren geweest. Zo niet, dan was het stukje omgeruild nádat ze het hadden gevonden, en dan was Jaguar de hoofdverdachte. Cruz stuurde de foto door naar Emmett, die hem een eeuwigheid lang bleef bestuderen. Toen Emmett eindelijk opkeek, dansten er grijze kralen op en neer door het montuur van zijn emotobril. 'Hij is niet hetzelfde.'

Binnen de omstandigheden was dit goed nieuws. Als Jaguar het stukje van de formule had, dan was er een kans dat het nog steeds

ergens op de Orion lag. Cruz had zijn honingbijdrone, Mell, het hele schip laten doorzoeken naar de steen. Maar er waren natuurlijk plekken waar zelfs een bij niet kon komen, zoals een op slot gedraaide la of een dichtgeritste rugtas. Er waren ook wat plekken waar Mell niet durfde te komen, zoals de kombuis. Chef-kok Kristos zou uit zijn slof zijn geschoten als hij een insect in zijn keuken had gezien, robot of niet. Toch had de MAV het grootste gedeelte van het schip af kunnen speuren. Ze had niets gevonden. Was Cruz te laat? Had Nebula het zevende stuk al in handen? Hij kon alleen maar hopen dat dat niet zo was.

In de tussentijd was de Orion in westelijke richting gevaren en had Cruz gewerkt aan een manier om zijn moeders dagboek te kunnen openen voor de laatste aanwijzing. Geduldig had hij de situatie aan de hologramversie van zijn moeder uitgelegd. Hij had haar om hulp gevraagd. Gesmeekt. Gepruild. Geëist. Maar wat hij ook zei, op wat voor manier dan ook, haar antwoord bleef hetzelfde. Ze bleef heel kalm weigeren om een nieuwe aanwijzing te geven. Hij kon nog maar één ding proberen. Tegen bedtijd die avond, zou hij ontdekken of zijn laatste reddingsmiddel zou werken.

‘Vijftien seconden!’ De uitroep van dr. Modi haalde Cruz met een ruk uit zijn gedachten.

Cruz keek op naar de ratelpopulieren met hun witte bast en herfstbladeren die wapperden tegen een levendige blauwe lucht. Dit was een prachtige plek, maar hij had geen idee waar ze waren.

‘Magellaan raadt het nooit,’ zei Lani zachtjes tegen Cruz. ‘Ik weet het alleen maar doordat ik veel lees over hoe bomen communiceren.’

Dat meende ze niet, toch?

Lani zag zijn blik. ‘Echt waar. Bomen kunnen met elkaar communiceren via een schimmeln netwerk dat mycelium heet. Kijk, het mycelium groeit door tot in de boomwortels, en daardoor kunnen sommige bomen verbinding met elkaar maken met chemicaliën en elektrische seintjes. De ene boom kan de andere vertellen dat hij pijn heeft, of hem waarschuwen voor gevaar, zoals een insectenplaag of droogte.’

Ze meende het wél echt.

Cruz was een beetje sceptisch. 'Wil je me nou wijsmaken dat bomen met elkaar praten?'

'En dat niet alleen.' Haar ogen lichtten op. 'Ze zórgen voor elkaar. Oudere bomen sturen water en voedingsstoffen via het systeem naar jonge bomen om ze te helpen groeien. Dat heet mycorrhiza. Volgens dr. Ishikawa kun je in een theelepeltje bosgrond wel kilometers mycelium vinden. Als een soort optische vezel van de natuur. Ze hebben het zelfs de bijnaam Wood Wide Web gegeven. Mooi, toch? Dr. Ishikawa zei tegen me dat we het er volgend jaar met biologie over gaan hebben, maar daar ga ik niet op wachten. Ik leer mezelf de bomentaal aan.'

Kon ook niet anders.

'Tijd is om!' riep dr. Modi. 'Zane, ik wil nu het antwoord horen van Magellaan.'

'Eh... eh...' Zane slikte hoorbaar. 'We gaan voor... Utah?'

Dr. Modi tilde zijn tablet op. 'Het Pandobos bestaat uit meer dan 47.000 ratelpopulieren op een oppervlakte van veertig hectare, die één enorm wortelstelsel hebben...'

Cruz stootte Lani aan met zijn elleboog. 'Hé, die hebben vast geweldige gesprekken met z'n allen.'

Ze rolde met haar ogen.

De leraar was nog steeds aan het woord: '... is een van de oudste en grootste organismen op de wereld. En de locatie is het Fishlake National Forest in Utah.'

Team Magellaan barste in joelen uit. Team Cousteau maakte afkeurende geluiden.

'Crikey!' Sailor trok een lelijk gezicht. 'Komt er dan nóóit een einde aan deze quiz?'

'Zeker wel, en snel ook,' zei dr. Modi. 'De les duurt nog vijf minuten, net genoeg voor een shoot-out om te beslissen wie de quiz wint.'

Er klonk een hard applaus door de GROT, vooral bij de teams Earhart en Galileo. Aangezien zij al uit de running waren, hadden ze

de hele tijd toe moeten kijken hoe Cousteau en Magellaan elkaar op de hielen zaten.

‘De categorie is “plaats op de kaart”,’ zei dr. Modi. ‘Ik geef verschillende omschrijvingen. In het begin algemeen, daarna specifiek. Het eerste team dat op de knop drukt en de locatie weet te benoemen die ik beschrijf, mag zichzelf winnaar van de aardrijkskundequiz van dit schooljaar noemen.’

Voor Dugan verscheen een paal met een rode knop.

‘Teams, denk eraan om eerst met elkaar te overleggen voordat je antwoord geeft,’ zei hun leraar. ‘Alleen het eerste antwoord dat jullie geven telt.’

Cruz voelde een briesje langs zijn voorhoofd strijken. De geur van vers gras prikkelde zijn neus. Onder zijn voeten verscheen een groen tapijt van gras. De weide strekte zich uit tot aan de muur achter de leraar en eindigde bij een rotsachtige kustlijn. Daarachter lag een enorme blauwe zee. Aan zijn linkerkant zag Cruz steile, kartelige klippen, en aan zijn rechterkant liep een onverharde weg tussen de rotsen door. Een luie rij stapelwolken zweefde langzaam door de late middaglucht en wierp schaduwen op de grond onder hen. Cruz draaide zijn hoofd om. De muur achter hem was een onveranderd stuk zwart canvas. Dat was interessant.

‘Aanwijzing nummer één,’ zei dr. Modi. ‘Jullie staan op een tropisch eiland met een oppervlakte van 163 km². Er zijn hier drie vulkanen, inmiddels inactief, die verantwoordelijk zijn voor de driehoekige vorm van het eiland.’

Team Cousteau ging in een kringetje staan. Ze noemden een paar mogelijke antwoorden op, zoals Jamaica en Vanuatu, maar niemand wist het zeker.

‘We kunnen beter wachten in plaats van iets te gokken,’ raadde Lani aan.

Magellaan drukte ook nog niet op de rode knop. Cruz zag dat de muur achter hen nog steeds zwart was. Raar, dacht hij. Zou daar niet ook wat van de omgeving te zien moeten zijn?

Ook Emmett was het opgevallen. ‘Dat is vast een storing,’ mompelde hij. ‘Aanwijzing nummer twee,’ ging dr. Modi verder. ‘De originele Polynesische bewoners noemden dit eiland Rapa Nui, maar wij kennen het onder een andere naam, dankzij een Nederlandse ontdekkingsreiziger die er in 1722 aan land ging.’

‘Polynesië!’ Sailor grijnsde naar Lani en Cruz. ‘Dus we zitten in de Grote Oceaan.’

‘Zou het Kaho’olawe of Ni’ihau kunnen zijn?’ Cruz noemde de kleinste eilanden van de Hawaïgroep.

Lani beet op haar lip. ‘Kaho’olawe is wél driehoekig, maar...’

‘Het landschap klopt niet.’ Cruz had door dat hij fout zat. ‘Volgens mij is daar niet zoveel gras en de grond is rood.’

‘Ni’ihau is niet driehoekig,’ merkte Lani op. ‘De bodem lijkt misschien wel op die van Kauai, maar ik weet het niet zeker. Ik heb rond dat eiland gezeild, maar heb er nooit aangelegd. Jij?’

Cruz schudde zijn hoofd. Ni’ihau was een privé-eiland. Je moest toestemming hebben om er aan land te gaan.

Dr. Modi schraapte zijn keel. Beide teams hadden nog niet geantwoord, en hij stond op het punt nog een hint te geven. ‘Aanwijzing nummer drie: het eiland staat bekend om haar *ahu* en *moai*.’

‘Ahu?’ Dugan wreef over zijn kin. ‘Is dat niet een soort sushi?’

‘Dat is *ahi*,’ zei Bryndis. ‘Tonijn.’

Moai. Dat klonk Cruz bekend in de oren. Hij wilde net aan Lani vragen of het een Hawaïaans woord was, maar toen zei ze plotseling: ‘Die grote hoofden! Je weet wel, die stenen beelden op...’

‘Paaseiland!’ maakte Sailor haar zin af.

Dat was het!

‘Is iedereen het ermee eens?’ vroeg Dugan. Toen alle handen de lucht in schoten, drukte hij op de rode knop.

Buuuuup.

Het geluid weergalmde door de GROT. Cruz zag dat Zanes hand op de knop van team Magellaan lag. O nee! Beide teams hadden op hetzelfde moment gedrukt!

Kwento kreunde. 'Alweer gelijkstand.'
'Cousteau was eerder,' zei Weatherly.
'Nee, Magellaan,' ging Femi tegen haar in.
Er klonken stemmen door de GROT; alle explorers hadden zo te horen hun eigen mening.

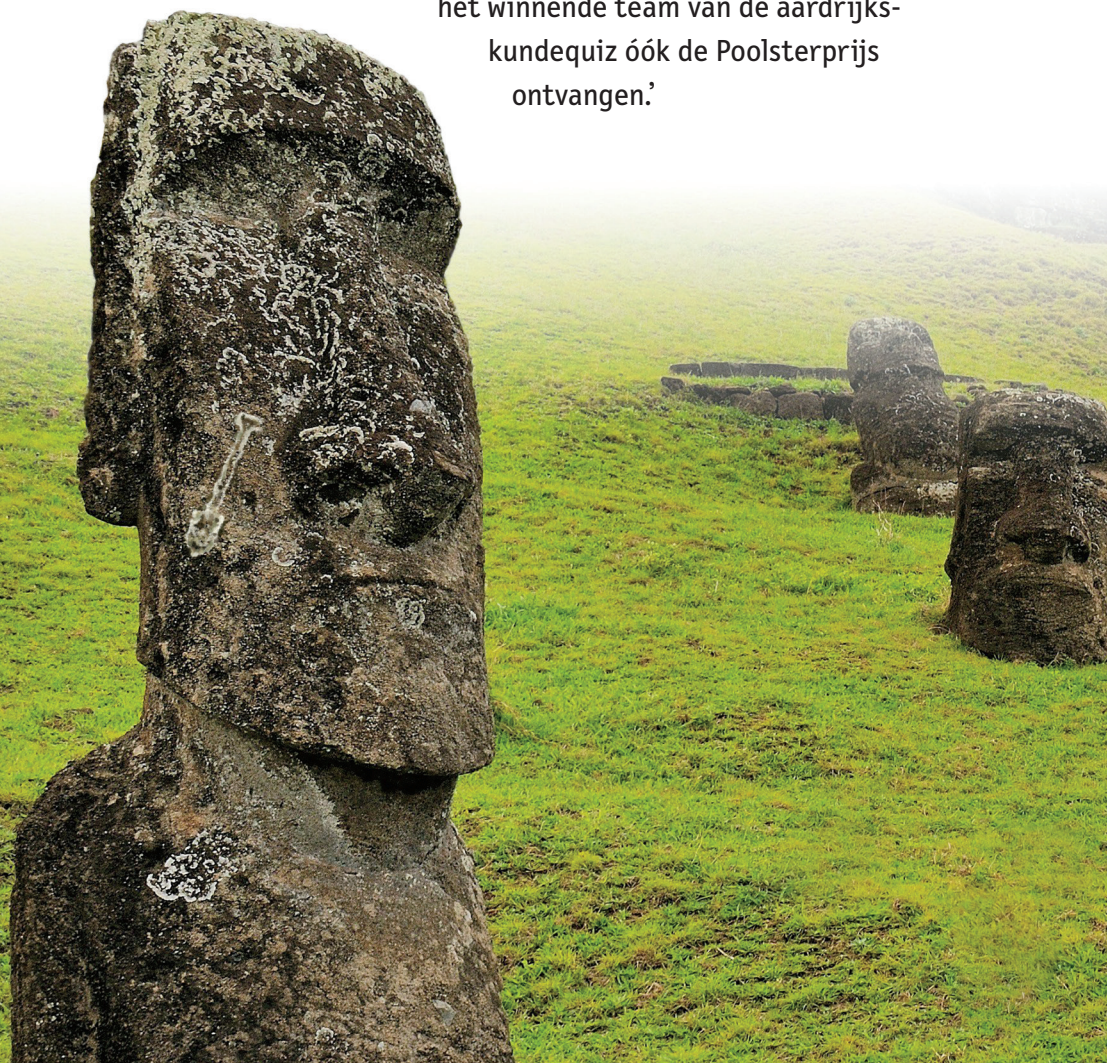
'Wacht even, wacht even!' Dr. Modi typte iets op zijn tablet. 'Ik zal de replay bekijken.'

Lani keek naar Cruz. 'Is er een replay?'

Hij gaf monsieur Legrands gebruikelijke antwoord: '*Tout est vu.*'

'Alles wordt gezien,' zei Lani's vertaalfunctie.

'Tijdens het wachten,' zei hun leraar, 'willen jullie vast een interessant weetje horen. Al twaalf jaar achter elkaar heeft iemand uit het winnende team van de aardrijkskundequiz óók de Poolsterprijs ontvangen.'

Cruz stootte zijn kamergenoot aan. 'Dat word jij. Jij gaat hem winnen.'

'Neuh,' zei Emmett, maar hij kon de geel met roze strepen die als een vlieger in de wind door zijn montuur wapperden, niet verbergen.

'Gevonden!' riep dr. Modi. 'Het team dat als eerste op de knop drukte, was...'

De zaal viel stil. Cruz voelde zijn hart kloppen op het ritme van het woord dat door zijn hoofd dreunde: *Cousteau. Cousteau. Cousteau.*

'Magellaan.'

Cruz liet zijn schouders zakken. Ze hadden verloren.

'Team Magellaan, ik wil graag nu jullie antwoord,' zei dr. Modi.

Dat was slechts een formaliteit. Magellaan zou al die geweldige prijzen winnen en het recht om ermee te pronken. En jeetje, wat zouden Ali en Matteo erover opscheppen. Cruz priemde met zijn teen in het gras.

'Kersteiland,' zei Zane.

Cruz' hart ging sneller kloppen. Hij keek Lani aan. Haar mond viel open. Die van hem ook.

'Dat is niet het goede antwoord.' Hun leraar draaide zijn hoofd.
'Cousteau, jullie mogen...'

Dugan stuiterde op en neer. 'Paaseiland.'

'Correct.' Dr. Modi glimlachte. 'Gefeliciteerd, team Cousteau!'

Cruz gaf Lani, Sailor, Emmett en Dugan een high five. Toen Bryndis aan de beurt was, bleef hij haar hand vasthouden. Ze krulde haar vingers door de zijne. Het was ze gelukt. Ze hadden de aardrijkskundequiz gewonnen!

Dr. Modi gebaarde naar de muur achter de teams. Die was niet langer leeg! De heuvel waarop de explorers stonden, liep nu over in een U-vormige vulkaan. De top was lang geleden verwoest door een uitbarsting. Nog geen drie meter bij Cruz vandaan verscheen een reusachtig stenen hoofd. Het ruwe, houtskoolkleurige beeld was net zo hoog als de Goofy Foot-surfwinkel van zijn vader met de bovenliggende woning én zolder bij elkaar! Een paar meter rechts van hem verscheen nog een gigantisch hoofd op de grashelling, en toen nog een, en nog een, tot er een stuk of twaalf moai her en der in de wei stonden. Uiterlijk hadden de beelden een paar dingen gemeen: een opvallend voorhoofd, diepliggende ogen, een grote neus en een strakgetrokken mond. Slechts één hoofd stond rechtop. De rest stond schuin naar voren, naar achteren, naar links of rechts. Sommige staken met hun schouders boven de grond uit.

'Jullie staan aan de voet van de vulkaan Rano Raraku,' legde dr. Modi uit. 'Dit is de belangrijkste groeve waaruit de Rapi Nui tufsteen delfden om deze moai te bouwen. De beelden speelden een rol in hun heilige rituelen. Er staan meer dan achthonderd van deze monumentale beeldhouwwerken op het eiland. Ze zijn tussen de twee en negen meter hoog en wegen per stuk net zoveel als een schoolbus. De term ahu die ik in de aanwijzing gaf, refereert aan de tombes en platforms onder sommige van de moai.'

Een paar explorers staken hun hand op.

‘Vragen moeten helaas tot morgen wachten,’ zei de leraar. ‘We lopen al uit. Nogmaals gefeliciteerd, team Cousteau.’

De lichten in de GROT dimden. Cruz voelde een koude druppel op zijn hoofd. De wattige, witte cumuluswolken van zonet waren nu onheilspellend donkere cumulonimbus-donderwolken geworden. De lucht kolkte en draaide als een kokende stoofpot. Er flikkerde een zigzaglicht.

Boem!

Het begon te hagelen. Met hun armen over hun hoofd renden de explorers naar de uitgang.

De hagelstenen stuiterden op Cruz’ hoofd en armen. Dat deed pijn!

Weatherly zwaaide met haar SOU-bandje langs de scanner bij de deur. ‘Hij gaat niet open!’

Een paar anderen probeerden het ook, maar de schuifdeuren kwamen niet in beweging. Het hagelde steeds harder en sneller, en de stenen werden almaar groter.

‘Au!’ gilte Lani toen een hagelsteen zo groot als een toverbal op haar schouder belandde.

‘Zoek dekking!’ riep dr. Modi. Hij gebaarde naar een grote rotsuitstulping. ‘Ik ga naar het bedieningspaneel om het programma uit te zetten.’ Hij rende naar het paneel in de hoek van de GROT, terwijl de explorers zich verscholen onder het stenen afdak. Cruz stond aan de buitenrand, en tuurde door het witte gordijn van hagelstenen heen naar dr. Modi. Hun leraar typte als een gek op het toetsenbord, maar het weer werd er niet beter op.

Cruz tikte op zijn communicatiepin. ‘Cruz Coronado aan Fanchon Quills.’

‘Fanchon hier,’ luidde het antwoord. ‘Hé, hoor jij niet in de les te zitten?’

‘Ik zit ook in de les!’ riep hij. ‘We zijn in de GROT, en we hebben hulp...’

‘Wat voor spelletje doen jullie? Het klinkt alsof jullie knikkers op een ijzeren golfplaat laten vallen.’

‘Geen spelletje... Een probleem... Het hagelt stenen zo groot als tennisballen hier. Fanchon, kun je ons...’ Cruz’ mond viel open.

Het was wit. En enorm. En het kwam recht op hem af!

‘Cruz?’ schreeuwde Fanchon. ‘CRUZ?!’